

**KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I
FØRSTE INSTANS**

den 10. september 2001

**i sag T-180/01 R, Euroagri Srl mod Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber**

(Særlige rettergangsformer — formaliteten)

(2001/C 331/35)

(Processprog: italiensk)

I sag T-180/01 R, Euroagri Srl, Monte Vidon Combatte (Italien), ved avvocato W. Massucci mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmagtiget: L. Visaggio), angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning K (2001) 1274 af 6. juni 2001, hvorved Kommissionen ophævede det tilskud, der var ydet selskabet Euroagri i henhold til Kommissionens beslutning K (92) 3124 af 3. december 1992, til projekt nr. 92.IT.06.069, har Rettens præsident den 10. september 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

**Sag anlagt den 4. september 2001 af Manufacture française
des pneumatiques Michelin mod Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-203/01)

(2001/C 331/36)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. september 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Manufacture française des pneumatiques Michelin, Clermont-Ferrand (Frankrig), ved avocats Jean-François Bellis, Markus Wellinger, Denis Waelbroeck og Mats Johnsson.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 20. juni 2001 i sag COMP/E-2/36.041 — PO — Michelin vedrørende en procedure om anvendelse af artikel 82 EF annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I den anfægtede beslutning bebrejdes det sagsøgeren, der er en fransk dækproducent, at selskabet over for sine forhandlere anvender generelle prisvilkår og anden handelspraksis, der har været genstand for en procedure om anvendelse af EF-traktatens artikel 82.

Kommissionen angriber for det første rabatordninger, herunder kvantumrabatter, der ifølge Kommissionen udgør misbrug. Sagsøgeren gør gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 82 EF. Det er ikke med rette, når Kommissionen forsøger at gøre gældende, at en virksomhed, der har en dominerende stilling, ikke kan gøre brug af en sådan rabatordning, og ordningen med kvantumrabatter har i praksis ikke haft nogen »loyalitetsskabende« virkning, der udgør misbrug, således som Kommissionen har gjort gældende. Ordningen har endvidere hverken en markedsafskærmende virkning eller en urimelig karakter.

Kommissionen har i den anfægtede beslutning for det andet bebrejdet sagsøgeren for at have anvendt bonus, herunder en »servicebonus«, der ifølge Kommissionen er urimelig. Sagsøgeren gør gældende, at gennemgangen af spørgsmålet om, hvorvidt et vilkår er »urimeligt« eller ikke, skal tage udgangspunkt i objektive forhold og ikke blot i Kommissionens subjektive bedømmelse, og at Kommissionen ikke har godtgjort, at betingelserne for servicebonusen skulle være urimelige. Sagsøgeren bestrider endvidere den påståede »loyalitetsskabende« karakter af denne bonus. Det forhold, at en virksomhed skaffer sig oplysninger om markedet gennem sine forhandlere, kan ikke anses for at udgøre misbrug, men er strengt taget omfattet af området for sædvanlig konkurrence.

Kommissionen mener for det tredje bl.a., at de vilkår, som de forhandlere, der er medlem af »Club des Amis Michelin«, er underlagt i henhold til »Convention de coopération commerciale«, udgør misbrug. Sagsøgeren understreger, at klubbens formål er at fremme forhandlernes professionalisme, og at nævnte konvention ikke indeholder noget aspekt vedrørende eneforhandling. Sagsøgeren benægter, at forhandlernes påståede forpligtelse til, at en vis procent del af deres samlede salg skal udgøre Michelin produkter, findes, og gør gældende, at Kommissionen har tilsidesat reglerne om bevisets fremskaffelse. For så vidt angår klubmedlemmernes øvrige forpligtelser, gør sagsøgeren gældende, at Kommissionens beskyldninger hviler på en forhåndsslutning, der er til sagsøgerens ugunst, ud fra en personlig og urigtig forståelse af sagens faktiske omstændigheder og ud fra et manglende kendskab til den økonomiske virkelighed.

Endvidere gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen har afholdt sig fra at foretage en konkret analyse af virkningerne af den anfægtede praksis.